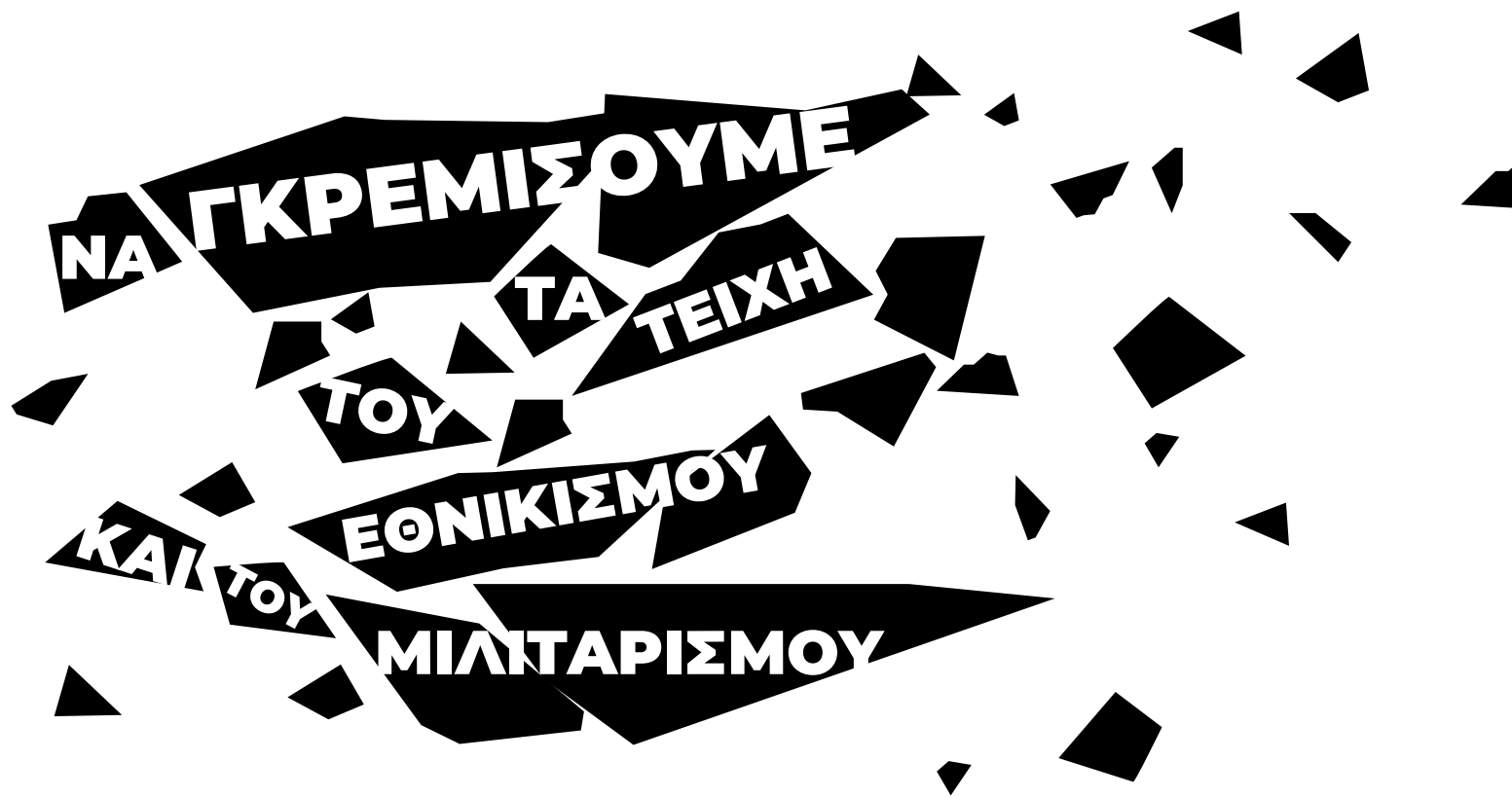

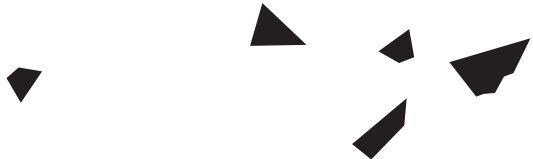
Τείνουμε να αντιλαμβανόμαστε τον πόλεμο και την ειρήνη ως δύο διακριτές εποχές: το τέλος της μίας είναι η αρχή της άλλης και το αντίστροφο. Τι συμβαίνει όμως σε μια περίοδο όπως αυτή που ζούμε όπου η κρίση που ξεκίνησε το 2008 φαίνεται όχι μόνο να μην έχει ξεπεραστεί αλλά αποκτάει πολλά και διαφορετικά πρόσωπα; Όταν η οικονομική κρίση, η «μεταναστευτική κρίση», η υγειονομική κρίση, η περιβαλλοντική κρίση κ.ο.κ συναντιούνται με τους πολέμους στην Ουκρανία, τη Γάζα και τη Μέση Ανατολή, και την υποσαχάρια Αφρική; Όταν περνάνε συνέχεια από τις οθόνες μας εικόνες καταστροφής, όταν το Αιγαίο έχει γεμίσει πτώματα πνιγμένων μεταναστ(ρι)ών, όταν η ακρίβεια μας χτυπάει καθημερινά, και δεν βλέπουμε καμιά λύση στον ορίζοντα; Η συνθήκη αυτή διαταράσσει την αντίληψή μας για την διακριτότητα του πολέμου και της ειρήνης. Ο πόλεμος παύει να λαμβάνει χώρα μόνο μεταξύ κρατών ή οργανωμένων κοινωνικών σχηματισμών, ρευστοποιείται και διαχέεται σε όλο και περισσότερες πτυχές της καθημερινότητας. Κρίση και πόλεμος εμφανίζονται και συνεπώς βιώνονται ως ένα: πόλεμος κατά της εγκληματικότητας, πόλεμος κατά της παράνομης μετανάστευσης, πόλεμος κατά ενός αόρατου εχθρού (covid), πόλεμος κατά των φυσικών καταστροφών, πόλεμος κατά της ακρίβειας.

Το θόλωμα των ορίων μεταξύ πολέμου και ειρήνης μεταφράζεται σε έναν διαρκή διακρατικό εξοπλιστικό ανταγωνισμό, στη διαχείριση όλο και μεγαλύτερου αριθμού καταστάσεων από τον στρατό, και σε ένταση της милитарιστικής οργάνωσης των κοινωνιών. Ταυτόχρονα, ο φόβος και η ανασφάλεια διασπείρονται και αναπαράγονται κοινωνικά, η εκμετάλλευση εντείνεται «για να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες», ενώ η εθνική κοινότητα φαντάζει ως η μόνη δυνατή κοινότητα που μπορεί να εγγυηθεί «το καλό των μελών της». Ο εθνικισμός όμως έχει μια διπλή λειτουργία. Αφενός, είναι μια κίνηση που διεκδικεί συμπερίληψη στο κράτος, απαιτώντας τη σύμπλευση των κρατικών πολιτικών με τις «ανάγκες του λαού». Έτσι, εκφράζεται η επιθυμία ενός πληθυσμού για αναγνώριση και συμμετοχή σε μια κοινότητα «αυτών που οι ζωές τους έχουν σημασία». Αφετέρου, αποκρύπτει τις κοινωνικές και ταξικές διαιρέσεις. Πέρα δηλαδή από κοινωνική κίνηση ο εθνικισμός, εμφανίζεται και ως κρατική ιδεολογία που προσπαθεί να διατηρήσει την κοινωνική ειρήνη, στοχοποιώντας τους πληθυσμούς που κατασκευάζει ως εξωτερικούς στο έθνος και συνεπώς ως εχθρούς.

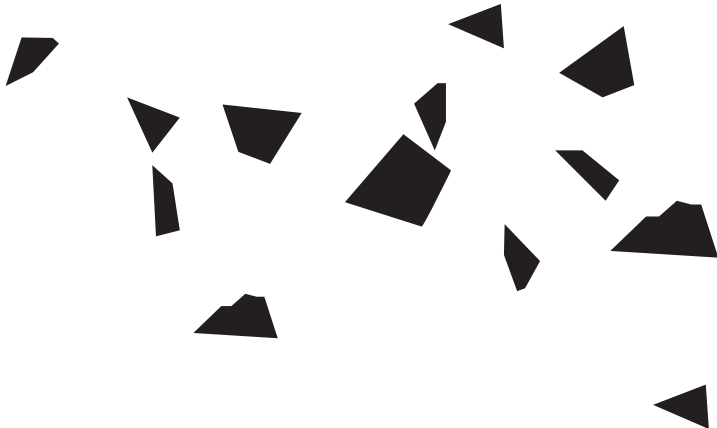

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο λοιπόν, ο καπιταλιστικός ρεαλισμός παρουσιάζεται ως η μόνη δυνατή επιλογή. Σύμφωνα με αυτή την «ρεαλιστική οπτική» υπάρχουν μόνο δίπολα που μας επιτάσσουν να διαλέξουμε πλευρά. Εμείς όμως που δεν χωράμε στην κοινότητα του έθνους και δεν ψάχνουμε την χειραφέτηση σε καμιά εθνική σημαία οφείλουμε να πάρουμε ξεκάθαρη θέση. Ο εχθρός μας βρίσκεται στο ίδιο μας το κράτος και είναι το ίδιο μας το κράτος μαζί με τον εθνικό κορμό του. Ένα ελληνικό κράτος που από τη γέννησή του έχει προχωρήσει σε εθνοκαθάρσεις, έχει συμμετάσχει σε μια σειρά πολέμων, περιθωριοποιεί συγκεκριμένους πληθυσμούς (βλ. Ρομά, μουσουλμάνους της Θράκης και μακεδονική μειονότητα), δολοφονεί και εκμεταλλεύεται μετανάστριες και διώκει σταθερά κάθε κίνηση αμφισβήτησης. Οφείλουμε να επιτεθούμε στην πολεμική προετοιμασία του ελληνικού κράτους και την συμμετοχή του στον πόλεμο. Μια συμμετοχή που μέσα στα χρόνια έχει αλλάξει μορφές και συμμαχίες αλλά διαπνέεται πάντα από την προσπάθεια επέκτασης του ελληνικού κεφαλαίου στις διεθνείς αγορές.

Κλείνοντας, βλέπουμε την τελευταία δεκαετία μια σειρά από εξεγέρσεις που μας

είχαν γεμίσει ελπίδα να μεταμορφώνονται σε πολεμικές συγκρούσεις. Θα το πούμε ξεκάθαρα: Ο милитарισμός είναι το μέρος που πάνε οι εξεγέρσεις για να πεθάνουν. Αν δεν σταθούμε ενάντια στην милитарιστική οργάνωση της κοινωνίας και στο милитарισμό εντός των κινημάτων, τότε είναι αδύνατο να μιλάμε για αντιπολεμικό κίνημα. Στην νεκροφιλία, τη μαρτυρικότητα και τον ηρωισμό της αριστεράς δεν βλέπουμε κανενός είδους χειραφέτηση. Αντιθέτως, στην κρίση των έμφυλων ρόλων και στα κινήματα που απαιτούν μια ομορφότερη ζωή βλέπουμε τις ρωγμές ενός κόσμου που δεν έχει να μας υποσχεθεί τίποτα πέρα από καταστροφή. Απέναντι στα κελεύσματα για συνέχιση του πολέμου εμείς συνεχίζουμε να φτιάχνουμε τις δικές μας κοινότητες ως υλικές αντιθέσεις στην κοινότητα του έθνους. Συνεχίζουμε να προσπαθούμε να δημιουργήσουμε σχέσεις με μετανάστ(ρι)ες και Ρομά, χτίζοντας κοινότητες αγώνα πέρα από εθνικούς και φυλετικούς διαχωρισμούς.

ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ

yfanet.espivblogs.net

ΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΙ

ΓΕΝΝΟΥΝ

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ

ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ